

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé.”

XXIII. (LXXII.) 27. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1979. JÚLIUS 8.

EBSZ konferencia Brightonban

Az Európai Baptista Szövetség június 27-től július 1-ig az angliai Brightonban tartotta meg az idén esedékes konferenciáját. Az európai baptistáknak ez a nagy sereg-szemléje alkalmát adott a számvetésre és a hálaadásra, valamint karunk égető kérdéseinek és Isten Igéjének ismeretében a reánk váró teendők fölvezetésére. A konferencián — melynek sikeréért sokan imádkoztak — érezhető volt a Szentlélek minden igazságra és egységre elvezető jelenléte.

A konferencián egyházunk népes küldöttséggel képviseltette magát. A küldöttséget LACZKOVSKAI JÁNOS egyházelnök testvér vezette. Küldötteink nemcsak a más országokból érkezett testvérek tapasztalatainak meghallgatására vándoroltak, hanem maguk is készek voltak megosztani meglátásainkat, fölismeréseinket a különféle fórumokon előterjesztett hozzászólások által. Így egyházunk közzvetve maga is hozzájárult az EBSZ konferencia eredményes munkájához.

A nevezetes eseményre és az ott elhangzottakra a későbbiekben még visszatérünk.

Élethivatás és üdvösség

IKorintus 7:17—24

Igehirdetéseinkben ritkán szólal meg, ez az ige, pedig nagyon komoly mondanivalója van lelkipásztoroknak és gyülekezeti tagoknak egyaránt.

Lelekipásztorok számára főleg azt tanítja, hogy a prófétai szolgálathoz nemcsak az evangélium, a megfeszített Krisztus hirdetése tartozik, hanem az a feladat is, hogy az újjászülött embereket a mindennapi életre felkészítse és abban eligazítsa. Az a Pál apostol, aki úgy ment Korintusba, hogy nem akar másról tudni köztük, mint a megfeszített Krisztusról, levelében a mindennapi élet számtalan problémájában ad eligazítást a korintusbelieknek. Azt akarja, hogy akik újjászülöttek, azok legyenek jó emberek, erkölcsös férfiak és nők, békességre igyekvő szomszédok és becsületes szolgák, akik mindenütt megállják helyüket.

Minden hívőnek azt tanítja igénk, hogy minden hivatásban, kenyérkereső munkában lehet üdvözülni, ha valaki lelkiismeretes.

Üdvösségünkre nézve ugyanis nincs egyetlen kiemelt hivatás sem. Még az egyházi tiszttség sem. A Szentírás és az egyháztörténet sok szomorú példával bizonyítja ezt.

Van egy értékes, régi könyvem. A címe: A lelkipásztor tükrök. Az előszó ezzel a kérdéssel kezdődik: Üdvözülhet-e a lelkipásztor? Az író a kérdést nem gúnyos szándékkal, hanem lapítva, hogy önmagában egyetlen pálya sem kezeskedik a hívő embernek, hogy biztosan üdvözül. Ugyanakkor azt sem mondhatjuk bizonyosan, hogy ennek, vagy annak a hivatásnak képviselői biztosan elkárhoznak. Kajafás és társai papi tiszttségben állnak a kereszt alatt és gúnyolják a szenvedő Megváltót. A fölfeszített, de bűnbánó gonosztevő viszont üdvözül. Az Úr Jézus körül, még inkább a tanítványok körül sokféle foglalkozású emberek képviselték a hitet. Vannak köztük papok és leviták. Vannak szegények és gazdagok. Vannak háztartásbeliek, kereskedők, földművesek, értelmiségiek, özvegyek, katonák. Ez azt bizonyítja, hogy minden hivatásban lehet üdvözülni, ha valaki lelkiismeretes.

Igénkben Pál is főleg azt hangsúlyozza, hogy a megtéréskor nem a foglalkozást kell megváltoztatni, hanem a gondolkodást, az életet. Az új élet ugyanis a legegyszerűbbnek látszó foglalkozást is megszentelheti.

Elődeink ugyan még azt gondolták, hogy olyan foglalkozásban, melyben nem lehet minden vasárnapot megszentelni (közlekedés, tűzoltóság, stb.) talán üdvözülni sem lehet. Eppen ezért az ilyen hivatásban lévő megtérőnek azt tanácsolták, hogy változtasson foglalkozást. Ezt az Úr iránti gyermeki szeretet mondatta velük. Magyarán lehet azzal, hogy fel-fogásukat főleg az a földművestípus alakította ki, aki akkor kelt, amikor akart és akkor fogta be lovát, amikor ő akarta. Midőn az apostol olyan nyomatékosan hangsúlyozza, hogy „kiki amely hivatásban hivatott el, abban maradjon”, ezzel azt támasztja alá, hogy minden hivatásban lehet üdvözülni, ha valaki lelkiismeretes.

Pál is vallja, hogy a legalacsonyabbnak látszó munkakör sem lehet akadály a üdvösségnek. Abban az időben a rabszolga volt a legalacsonyabbrendű munkaerő. A rabszolgaság az emberi méltóság mélypontja. Bár a korai kereszténység még nem tudta azonnal megszüntetni a szegyénteljes rabszolgarendszert, Pál pártfogásba veszi és vigasztalja azokat, akik rabszolgasorsban kénytelenek élni.

Hívó embertől hivatása, tisztességes kenyérkereső munkája nem kívánja meg, hogy másokra tartozó felelősséget vegyen magára, hiszen egy ember nem lehet felelős az egész világért, hanem csak azért, ami szorosan reá tartozik. Ha olyan felelősséget veszünk magunkra, mely nem minket illet, esetleges jóakarattal melletti balgatagon cselekszünk, sőt nagy károkat is okozhatunk. Ügyekbe való beleszólásra, különösen beleavatkozásra nem elég a jóakarattal, az ügybuzgósággal. Illetékesség és kellő tájékozottság is szükséges. Ha ez nincs meg, az a bölcs, aki hallgat.

Isten népe legyen minden kenyérkereső munkában, hivatásban lelkiismeretes és hűséges. Ilyen emberekre mindenütt nagy szükség van és mindenütt nagy nyereséget jelentenek. Ők az igazi törzsgárdatagok, akik nem a szemnek és nemcsak a borítékért dolgoznak. A munkához nemcsak hozzáállnak, hanem hozzá is fognak. Ezekből nem lesznek naplopók, üzemi szarkák és vándormadarak. Számítani lehet nemcsak a kezükre, eszükre, hanem a szívükre is. Ilyen emberek mindenütt becsületük van.

Mi, akiknek az a feladatunk, hogy a föld sója és a világ világossága legyünk, arra törekedjünk, hogy ne csak a gyülekezetben világoskodjunk, hanem mindenütt, ahova Isten állított bennünket. Úgy, ahogy egy régi kedves ének mondja: „Kiki világítson a maga helyén.”

Békefi Pál

„Nevüket itt felsorolni nem lehet”

— Ütőjegyzetek, 1979. május 18. —

Kezembem van egy tanulmány, mely éppen 30 évvel ezelőtt jelent meg az Idők Jelei című folyóiratban. A tanulmány címe: Látogatás a leningrádi gyülekezetben. A fordító a „Bratszkij Vesztnyik” című Moszkvában megjelenő vallásos folyóirattól idézi J. I. Zsidkov szavait: „Május 24-én a testvérek megbízásából Leningrádba érkeztem. A nyilegyenes Október nevű Moszkva—Leningrádi vasútvonalon egy éjszaka kényelmesen eljutottam Leningrádba.”

Moszkvába érkezésünk után néhány nappal mi is meglátogattuk a leningrádi gyülekezetet, a Magyarországi Szabadegyházak Tanácsának delegációjaként, 30 évvel azután, hogy Zsidkov lelkész Moszkvából meglátogatta ezt a gyülekezetet. Moszkvából indultunk mi is. A különbség a 30 évhez viszonyítva az utazásban az, hogy a villanymozdony vezette hálókocsisor most egy fél éjszaka érkezik Leningrádba.

Még előbb Moszkvában meglátogattuk a baptista és az adventista testvéreket. Igét hirdettünk mindkét gyülekezetben és tanácskoztunk közös dolgairól az említett gyülekezetek és egyházak vezetőivel egyaránt. Hogy számunkra a gyülekezetekkel való találkozás jelenti a látogatás egyik fő célját, küldetésünkben addóan természetesen. A moszkvai baptista és adventista közösség már előre elküldte értesítését, hogy a Leningrádban élő testvérekkel tudassák érkezésünket. Vártak is ránk szíves szeretettel, testvéri módon gazdag programot készítve sok gyülekezeti szolgálattal.

Az olvasó azonban engedje meg, hogy e helyen most ne ezekről szóljak, hanem úti naplóm május 18-i följegyzéseit ismeressem.

Leningrád: A közös reggeli után M. Orlov baptista és V. Tapponen adventista lelkipásztorok kíséretében délelőtt az adventista gyülekezet istentiszteletén vettünk részt, ahol V. Tapponen lelkipásztor köszöntötte az érkezőket, akiket M. Orlov baptista lelkipásztor mutatott be. Delegációink valamennyi tagja ígét hirdetett, s azután egy őszinte

légkörű testvéri beszélgetésen vettünk részt.

Délben a Piszkarjovkai temető meglátogatása volt úticélunk, este istentisztelet a baptista gyülekezetben.

Most Leningrádban vagyunk, Leningrádban, amelyről annyit hallottunk és annyit olvastunk. Leningrádban, ahol 1960-ban avatták fel azt a 26 hektáron elterülő nekropolist, ahová elhelyezték annak a 600 000 harcosnak és polgári lakosnak a hamvait, akik 1941—44. között Leningrád védelmében vagy a fasiszta blokáddal okozta éhség, betegség, inség, véglgyengülés, vízhiány, vagy bombázás következtében vesztették el életüket. A temetőhöz érkezünk. A látvány évtizedek múlva is lenyűgöző. Kísérőnk N. Fjodorovna asszony, mielőtt a temetőhöz érkezünk volna, már előre elmondott részleteket abból, amit ott láthatunk majd. Most mielőtt a hatalmas területen elterülő temetőkertbe mennénk, a nekropolis bejárata mellett két oldalt elhelyezkedő múzeumot látogatjuk meg. Ebben a múzeumban rendezték be a leningrádi blokáddal történetét ismertető anyagot 1941 őszétől 1944 januárjáig, mert mint tudjuk, 900 napon át volt a város ostromgyűrűbe zárva. A látvány megrendítő. A nyugalomnak, a békének és bőségeknek ebben a korban, amelyben mi élünk, szinte lehetetlen emléket felidézni érzéssel beszélni arról, hogy mit jelentett az élet a háborúban. De mit jelentett itt Leningrádban, ahol burgonya, zöldség, hús, zsiradék, cukor nélkülük az emberek napi fejadagja 15—20 dkg kenyérből állt csupán. Azt is elmondták nekünk, hogy a német túrszég éjjel-nappal lőtte a várost, miközben a gyárakban dolgoztak, a tudósok folytatták kutatómunkájukat, az emberek pedig élték mindennapi életüket — ahogy lehetett.

A múzeumban hiteles másolatban olvashattunk egy naplórészletet, amit egy 7 éves kislány írt a legnehezebb napokban: „Zsenya meghalt 1941. december 28-án délnél 12 óra 30-kor... Nagymama meghalt 1942. január 25-én délután 3 órakor... Leka meghalt 1942 március 17-én reggel 5 órakor... Vas-

ja bácsi meghalt 1942. április 13-án éjjel 2 órakor... Ljosa bácsi meghalt 1942. május 10-én délután négy órakor... Anyuka meghalt 1942. május 13-án reggel 7.30-kor... Szavicskék meghaltak, egyedül Tanya maradt...”

Így írta le egy kislány, egy egész család elmúlásának rövid történetét, egy kis-iskoláslány történelmivé vált emlékezését a halál borzalmáról. Ő átélte a rettenetességeket, de nem érte meg a 10. éves kort, mert bár evakuálták a városból, a blokádban szerzett betegségben hamarosan ő is meghalt.

Nem csodálom, hogy I. G. Ehrenburg azt írja e hős városról, hogy Leningrád azért a legnagyobb város Európában, nagyobb még Párizsnál is, mert Párizsban nincs meg Leningrád dicsősége és bánata.

A múltra emlékeztető számos kép megtekintése után léptünk be a gránit-alapzatú, művészi megalkotott hatalmas vasrácskerítés övezte temetőbe, ahol elsőként a kegyelet örökké égő fáklyájának lángja ragadta meg tekintetünket. Azután előre haladva a hatalmas temetőpark széles útjain, megint a történelem emlékei jutottak eszünkbe.

Itt már nincsenek nevek, mintha megszüntek volna a személyek, itt már csak azt tudhatjuk, hogy 235 000 azonos sorsú gyermekkel együtt itt temették el közös sírba Tanyát is, akinek az előbb naplórészletét idéztük.

A temetőben a hazát megszemélyesítő anya hat és fél méter magas szobra mögött Olga Bergholz leningrádi költőné szavai olvashatók: „Itt nyugszanak a leningrádiak, a város lakói, férfiak, nők, gyermekek, mellettük vöröskatonák. Életükkel védelmezték Leningrádot, az öröm bölcsőjét, és oly sokan vannak a gránit örök védelme alatt, hogy drága nevüket itt felsorolni nem lehet. De tud meg, aki ezeket a neveket kérdezed, senkiről sem feledkeztünk meg, és semmit sem felejtettünk el. A városba betört a páncélba és vasba öltözött ellenség, de a hadsereggel együtt felkerekedtek a munkások, tanítók, tanulók és mindnyájan egy emberként mondták: Inkább a halál féljénél tölünk, mint mi a haláltól. Nem felejtjük el a 41-es és 42-es év ki-

méletlen és sötét telének éhezését, sem az ostrom kegyetlenségét, sem a bombázástól való félelmeket 43-ban... Ezért halhatatlan emléketek előtt ezen a szomorúan ünnepélyes mezőn örökké hajtja meg zászlót a halás nép...”

Szombat dél volt, májusi nap, amikor letettük az emlékezés virágait a szobor talapzatára, azután végimentünk a hatalmas mezőre, s megálltunk a fűbe süllyesztett asztallapnyi márvány-táblák előtt, amelyeken csak egy-egy év-szám áll: 1941., 1942., és így tovább. Aztán megálltunk és néztük a hömpölygő tömeget, az érkező sokaságot, a lányokat és fiúkat, a kezében menyasszonyi csokorral érkező fiatal párt, a mellükön ki-tüntetéseket viselő férfiakat, akik itt Leningrádban vagy máshol a második világháborúban szerezték hősiességük emlékjelét.

Néztük az idős nőket, amint jöttek, jöttek hömpölygő áradatként a kegyelet eme helyére, ahová minden Leningrádba érkező elzarándokol.

Mi, a béke hónapjában, májusban járunk a Szovjetunióban. Talán az első moszkvai istentisztelettel vagy az első tanácskozással kellett volna kezdenem soraimat, talán először utunk másik ki-emelkedő állomásáról, Jerevánról kellett volna írnom. Hogy nem ezt tettem, ez azért történt így, mert reánk, akik először voltunk Leningrádba, bár annyi helyen megfordultunk már a világon, soha semmi nem hatott úgy, olyan fájdalmasan és olyan lenyűgözően, mint az emlékezésnek ez a nekropolis, ahol találkoztunk a százazrekkel, akiknek nevét sem tudjuk, akikről csak annyit jegyeztek fel, hogy békénként, boldogságunkért vesztették életüket. Hősiesen harcoltak, kitartottak az utolsó pillanatig az itt pi-henő százazrek. Nevüket itt felsorolni nem lehet!

Amikor eljöttünk Leningrádból, ugyanaz a gondolat hatott át, mint amit Zsidkov lelkész tollából olvastam leningrádi emlékezésének befejezéseként: „Épülj, drága leningrádi gyülekezet, Istenünk szent templomává!”

Utunkról, utunk más állomásairól a következőkben számolunk be.

Szakács József

Túlsordultak poharaink

(Befejező rész)

Ebédcsünet. Beszélgetünk. Szomorúan hallom egy-egy név említésekor: meghalt... elsodorta a világ... Tragikus halálhírekről is hallok. Engem és minket megőrzött a Kegyelem. Szinte nem fér már több a poharamba. Igen, árvaházi növendékeket is nyelt el az Ördög, mert a legjobb nevelés sem menthet meg a Pokoltól, ha elutasítom az Urat.

Jóízű gulyásleves az asztalokon, magyar módra, hús és burgonya egyenlő arányban van benne. Édesség következik, pedig az egész nap mennyei édességgel van már tele. Közben rövid látogatást teszek az itteni két református lelkipásztornál. Visszatérve, ismét sütemény, hús, kávé minden négyzetméteren: aki innen indul, nem fog kidőlni az úton.

Feleségem a lelkipásztornéval ismerkedik. Most feleségem életének is részévé válik gyermekkori múltam. Olyan jó lenne egyszerre mindenki mellett ülni, de meg kell elégednem az újrameg-újra megszakított beszélgetésekkel, hogy a másik asztalnál újabbat kezdünk.

Délutáni istentisztelet. A házigazda ajkáról csendül fel Fil 2:5–10. Ezután sorra kicsordulnak a volt növendékek halálopharai. Ezenekben, szavalatban, egyszerű prózában dicsérjük együtt az Urat az elvett jókért, és emlékezünk áldott szolgálataira. Nagyon inséges időkben is Őr volt az Úr. Atyja maradt az árváknak, a sereptái özvegy Istene meg nem változott. Csak Izráel fiaiban nincs állandóság. Dédás unokái nem fogytak még el. Könnyek között hallgatom a bizonygatókat. Igaz beszédek. Jó, hogy két zsebkezdőt hoztam. (Ha Isten előtti öröm és bűnbánat indít halk sírásra, a férfinek sem szégyen az). Megannyi kicsordult pohár és mindnek más az íze, színe, illata, de a rajta tüdőklő Kegyelem ugyanaz.

A magnószalagról áldott emlékü Margit mamánk szavait halljuk. Utolsó kérése ez volt: egy se vesszen el a volt növendékei közül.

Záróáhitat. E sorok írója beszél 5Mózes 21:1–9 alapján arról, hogy Izraelben nem vesztet el felelősségrevonás nélkül sem izraelita, sem jövevény. Ki a felelős az elveszettekért? A mérőszinört az Úr húzza ki. Ha Izraelben áldozatul esett valaki a bűnnek, az egész környék mozgásba jött. Amiről nem tudunk számot adni, szerezen arra engesztelést. Amaz Egyetlen Igaznak és Artatlannak vére.

Mielőtt elindulhatnánk hazafelé, ismét asztalhoz hívnak, bőség lelki és testi jókban egész nap. Két szív és két gyomor sem képes mindent befogadni, ami itt előtűnik van. Búcsúznak, e földön már nem lesz újabb 48 év utáni találkozó, a motor felbőg, a kis Trabant nyögve indul, feleségem hozzámhajolva mondja csöndesen: Áldott nap volt.

Szívemben az a mondat ismétlődik, amellyel záróáhitatomat befejeztem: „Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért”: Krisztus-ért.

Zimányi József
református lelkipásztor

BIBLIAKÖRI HÁLAADÓ ISTENTISZTELET

Az iskolai tanítás végeztével hálásan tekintünk vissza az elmúlt tanévre, valamint a gyülekezeteinkben végzett eredményes bibliaköri munkára. Gyermekjeinket Isten áldásának tekintjük és jó tudni, hogy országunkban, aki akarja, istenfélelemben nevelheti gyermekét. Köszönjük a bibliakörök vezetőinek, hogy kényelmük feloldozásával is odaadón foglalkoztak gyermekeinkkel, igei tanításban részesítve őket.

Ünnepélyes keretek közt tartottuk meg Tahitótfaluban is a bibliakör tanévzáróját. Szívesen írok erről, hisz negyven gyermek van gyülekezetünkben. Jó volt látni a négy csoportban ülő gyermekeket és vezetőiket.

Kedves Szülő! Szoktál-e imádkozni azért, aki egy éven át foglalkozott gyermekeddel? Legalább a tanév végén megköszönted-e neki is a kitartó fáradozást?

A tanulók igeismerete a csoportvezetők lelkiismeretes munkavégzéséről beszél. Sokan saját szavaikkal mondtak el egy-egy bibliai történetet, mások az évi anyagból feleltek jól. Végül minden csoportból egy-egy gyermek virággal köszöntötte tanítóját s egy-egy édesanya pedig igeverssel s néhány meleg szóval.

Az évad végén köszöntünk benneteket bibliakör vezetői, bárhol dolgoztok is. E hasábkon is hadd kívánjuk munkátokra és reátok Isten áldását!

Vass Ferenc

Valamit a nyelveken szólásról II.

Hol van a helye a baptista gyülekezetekben a nyelveken szólásnak? — Nagyjából így fogalmazható meg Kovács néni második kérdése.

Az első idők gyülekezetei közül némelyikben kétségkívül jelen volt a nyelveken szólás. Erről tudósít bennünket az ApCs 10:46 és 19:6. Van tehát két eset (mindössze kettő!), az újszövetségben, ahol a nyelvajándék a Szentlélek vételének jeleként áll előttünk. Kornéliusz és a vele levők meg az efézusi hívők kapták így ezt az ajándékot. (Mk 16:17-ben ezek az esetek már visszacsengenek, ugyanis Mk 16:9–20 minden bizonynyal jóval később íródott, mint akár az ApCs könyve, akár az 1Kor levél. Ez a szakasz az evangéliumnak egy függelékszerű későbbi befejezése, amely a legrégebbi kéziratokban nem is szerepel!)

Az első Korinthusi levélben kívül mindössze három újszövetségi helyünk van, ahol szóba kerül a nyelveken szólás, s a háromból csak kettő esemény. (A pünkösdi csodát nem számítom, ott ugyanis egészen másról volt szó. Pünkösdkor mindenki értett mindent. Korinthusban senki sem ért semmit, kivéve esetleg egy-két magyarázót. Pünkösdkor nem kellett semmit magyarázni!) Semmiképpen sem olyan kizárólagos jelről van szó, amely minden esetben a Szentlélek jelenlétének bizonyítéka lett volna. Ennek ellenére, mindezekből, a nyelveken szólással kapcsolatosan nem tehetünk elutasító észrevételeket, hisz értékes jelnek látszik.

Sajnos azonban van korinthusi példa is. Ugyannyira van, hogy Pál apostol három fejezetben kénytelen vele foglalkozni az első levelében (12–14), és e három fejezetben összesen 21-szer használja a GLÖSSZA-t a nyelveken szólás értelmében, szemben a teljes Újszövetségben előforduló hárommal! (Természetesen a GLÖSSZA egyéb jelentéseitől itt eltekintek.) Egyetlen más gyülekezetben nem kérdés a nyelveken szólás! Pedig az Újszövetség egy egész csomó gyülekezet ismer (Róma, Efézus, Filippi stb.).

Azt hiszem, itt mindenképpen meg kell állnom és leszögezmem: Ezek alapján kimondható, (amit legutóbb kimondtam) hogy a „nyelveken szólást nem kell kihagyni”, de az is, hogy nem kell feltétlenül erőlködni, tusakodni — főleg nem kizárólagosan — ezért a jelért, nemcsak azért, mert Pál apostol szerint ennél sokkal értékesebb dolgokért is tusakodhatnánk, hanem azért is, mert nem igaz az, hogy a Szentlélek jelenlétének a nyelveken szólás a kizárólagos jele, sőt az sem mindig, hogy egyáltalán jele! (Vö. értelemszerűen Mt 7:22–23-mal!)

Szeretném fölhívni a figyelmet arra, hogy a Szentlélek személye és munkája

semmiképpen sem tartozik azon kérdések közé, amelyekről baptista gyülekezetekben nem lehetne beszélni. El tudom képzelni, hogy vannak gyülekezetek, ahol keveset foglalkoznak e témával mert sok negatív — a korinthusihoz hasonló — tapasztalatot szereztek. Az is lehet persze, hogy egyszerűen közömbösség az ok. Mindenesetre az is tény, hogy a Baptista Hitvallás 20 cikkelye közül 3 részletesen tanít a Szentlélekről, oldalakra menő igeidzettekkel alátámasztva a tanítást, amelyből nem maradt ki a nyelveken szólás sem, csak éppen a helyén szerepel.

„Új nyelveken szólnak”

Nyolcvanhat éves s új nyelveken tanul. Anyanyelvén — de akán mégis új: „Köszönöm — örülök — adok, elégedett és hálás vagyok...”

Nem mondta férjének, gyermekének. Embernek, Istennek se mondta. Így teltek fölötté az évek, békétlen volt, önző, mogorva...

Figyelné kezdett az Igére, körülötte sok-sok imádság, és fölfedezte, mit jelent a gyöngéd szeretet, megbocsátás.

Véinéd: Már ilyen idős korban újat tanulni úgyis késő! — Nikodémus is vén korában hallott az újjászületésről...

Nyolcvanhat éves s új szavakat tanul. „Vén korban zöldellők lesznek, hirdető: Jóságos az Úr!”

Sikló József

„Hiszük, hogy a Szentlélek Isten dicsőségére, Krisztus testének építésére, a gyülekezet tagjainak tökéletesbítésére kegyelmi ajándékokat oszt megváltott és megszentelt gyermekeinek (Ef 4:11–13). A Szentlélek ezeket az adományokat bölcs elhatározásának megfelelően ajándékozza azoknak, akik erre törekednek (1Kor 12:11, 31, 14:1, Lk 11:13). Senki sem kapja meg a kegyelmi javak összességét (1Kor 12:8–10, 29–30). Ezért szükséges, hogy

A Központi Énekar évadzáró istentisztelete

A Baptista Egyház Központi Énekkara június 9-én szombat este a rákoscsabai felújított imaházban tartotta meg évadzáró istentiszteletét. Ez évben is több gyülekezetben szolgált egyházunk kórusa. A közösségben többször hangot kapott az a tény, hogy 100 éve énekelnek közösségünk énekkarai. 100 éves énekmisztionkban a Központi Énekar csak mintegy két évtizedre tekinthet vissza. Minden túlzás nélkül elmondhatjuk, hogy az elmúlt 22 év alatt ez a kórus vezetőjével, Bányai Jenő karmester testvérrel az élen, mindent megtett, hogy énekmisztionk céludatos munkával új utakra lépjen, új távlatokat keresve a jövőnek is.

Az est lelkiségben meleg hangulatú közösségi összejövetel volt. Az énekar tagjai és az egyházzenei munkát értékelő vendéglátó gyülekezet érezte és élvezte a muzsikát. Kodály Pünkösdi éneke hangzott fel először. Ez az ének pünkösdi élményeket elevenített fel, lelki áldásokat közölt. Az ének után Mészáros Kálmán testvér, a helyi gyülekezet lelkipásztora köszöntötte a kórus-tagjait és vezetőjét a 22. zsoltár egyik szép igeversével, jelezve, hogy az évadzáró alkalmon az emlékezés a 22 év munkájával kapcsolatos.

A köszöntések után az énekszolgálatok következtek. Szébbnél szébb énekek keltek életre a kórus szolgálatai által. Minden egyes éneket külön-külön méltatni lehetne. Ezt az istentisztelet alkalomával Mészáros Kálmán testvér meg is tette. Ami felmérhetetlen nagy ereje volt az estének az, hogy már a bevezető énekszolgálat alatt kapcsolat jött létre a kórus és a gyülekezet között. Ha pedig ez a kapcsolat a kezdet kezdetén megvan, akkor már csak jól lehet énekelni. Ezen az estén a kórus nemcsak szépen énekelte, de felszabadultan is. Ebből a felszabadult, örömmel való éneklésből következik, hogy egy-egy zsoltár, vagy

lelki ének előadásakor a legigényesebb hallgató is többet vár, mint csupán az énekfeldolgozás pontos megszólaltatását; várja a mű erejét, a belőle kicsendülő Igét, természetesen a zene sajátos eszközeivel tolmácsolható evangéliumot.

Az is örömet jelentett, hogy az öröké szép zsoltárok mellett ének- és spirituálé-feldolgozásokat is hallhattunk. Örülünk, hogy a Központi Énekar ennek az elvárásnak igyekszik alkalomról alkalomra eleget tenni. Örömmel hallottuk azt is, hogy a kórus vezetői következetesen ragaszkodnak ahhoz a gyakorlathoz, hogy az előadásra kerülő kórusművek közül lehetőleg ne hiányozzanak az evangéliumi szellemű kompozíciók. Az ének- és spirituálé-feldolgozások ezen az estén is helyet és hangot kaptak. Először is Gárdonyi: Széld szemed Őr Jézus kezdetű énekfeldolgozása hangzott el, amelyet nemigen lehet úgy hallgatni, hogy a lélek mélyén ne végezne mélysántást. Lásznay: Láttad-e? spirituálé-feldolgozásról is csak a legnagyobb elismeréssel lehet szólni. Lásznay Gábor az említett spirituálé-feldolgozását a Központi Énekar számára írta, még az 1975. évi Stockholmi Baptista Világkongresszusra. Ez a megrázó erejű alkotás nemcsak mély érzéseket hoz felszínre, hanem ítéletet is hirdet, sőt a felmentést is megadja a feltámadott Őrről szóló győzelmi feloldásban.

Két újabb spirituálé-feldolgozásnak ezen az estén volt a bemutatója. Az egyik: Luboff: Zúg hullám, a másik Sargent: Kicsi Dávid kezdetű spirituálé-feldolgozás. Az egyik a mennyi város felé viszi és vezeti hullámokon át folyton előbbre és előbbre a vándort. A másik a hárfáját pengető pásztorfiúról, Dávidról énekel, és a mindig tettekre Józsuéről, a Nun fiáról, aki mindig hit-

a tagok — anélkül, hogy a gyülekezet jörendjét megzavarnák — alázatosan és mégis készségesen szolgálnak egymásnak a sáfárságra nekik adott lelki ajándékokkal (Róm 12:5,6, 1Kor 12:7,25, 1Pt 4:10,11, 1Tim 4:14, 1Thes 5:19,21, 1Jn 4:1, 1Kor 12:33,40.)

Nagyon ajánlom a 2., 8. és 9. pont alapos átolvasását a hozzájuk tartozó ígéretekkel együtt!

És végül szólaljon meg az Ige maga! A nyelveken szólás lehet a Szentlélek ajándéka, egy a sok közül (1Kor 12:4–11). Békétlen, szeretetlen környezetben elveszíti jelentőségét (13:1). Ideig-óráig való ajándék (13:8). A nyelveken szóló önmagát építi, nem a gyülekezetet (14:4 kk.). „A gyülekezetben inkább akarok szólni öt szót értelemmel... mintsem tízezer szót nyelveken” (14:19). „A nyelveken szólás jel, de nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek” (14:22). Kornéliusz és az efézusiak esetében is bizonyára ezért adatik! Ha ennek ellenére mégis nyelveken szól valaki köztetek, „legfeljebb ketten vagy hárman szóljatok, mégpedig egymás után, egy valaki pedig magyarázza meg!” (14:27) — mondja Pál. „Ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a gyülekezetben — tudniillik a nyelveken szóló — csak önmagához szóljon és az Istenhez” (14:28). Pál szembeállítja a nyelveken szólással a prófétálast, mint hasznosabb ajándékot. Ezen a prédikációt, az evangélizációt érti (12:24). Megjegyzji, hogy amit ír, az „az Őr parancsolata” (14:37).

Ezt az elvet érvényesítve a baptista gyülekezetek régtől fogva nagy gondot fordítanak a prófétai igehirdetésre. A nyelveken szólást (imádkozást) sem tiltják, hanem a lélekmentő igehirdetés zavartalansága érdekében, az egyéni, az otthoni csöndesség körébe utalják. Ez a gyakorlat — amit a baptista gyülekezetek évszázadok óta és világszerte követnek — kiállta az idők próbáját. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy az Őr évről évre rohamosan növeli a világ baptistáinak létszámát. Az is megdöbbentő tény, hogy bennünket, hogy napjainkban is éppen ott van növekedés, ahol nem az egyéni hasznú lelki ajándékokat (pl. nyelveken szólás-imádkozás) hajszolják, hanem a mindenki számára üdvös és hasznos prófétálast. Az itt és most eligazító üzenetet hirdező prédikálást. Kíváncos tehát, hogy mi is a prédikálás hatékonyabbá válásáért imádkozunk inkább minél többször a gyülekezetekben érthető szóval, hangosan, és az otthoni, egyéni csöndességben is érthető szóval, vagy olykor akár nyelveken is, kinek-kinek ahogy az Őr adja.

Amit Kovács néni kérdez, arról tehát igenis lehet szó, de csak így, biblikusán.

Ifj. Almási Mihály

tel ment előre, hisz egyikük „sem ismert rú, henye pihenést...”

Az igehirdetés szolgálatát Marsal János rákoshegyi lelkipásztor testvér végezte. 1. Kor 14:15 volt az egyik alapigéje, amelyből az értelemmel és lélekkel való éneklést állította a gyülekezet és külön az énekar elé. Hogy van hát nálátok? — hangzott a nagy kérdés. Marsal János testvér igei szolgálata a Szentlélek által áthatottan illeszkedett az énekszolgálatok áldott egységébe.

Az igeszolgálat után a kórus különböző zsoltár-kompozíciókat énekelte. Szinte minden zsoltárban egy-egy hangosan megfogalmazott imádság elevenedett meg a hallgatókban. Amíg a kórus énekelte, mi imádkoztunk: dicsértük Istent, az urak hatalmas Urát. Néhány zsoltár-kompozíciót hadd emeljek ki, Bárdos: Zeng az egekben űlő (113. zsoltár), amelynek szintén ezen az estén volt a bemutatója. Aztán, Harmat: 130. zsoltár-feldolgozása, a mélységből kiáltó ember fohásza, Koudela: 137. zsoltár, a száműzöttek énekének drámai hangvétele megrázó erővel töltötte be az Őr házat.

Itt a nyár. Vége a 22. évadnak. Ilyenkor a karmester jó pihenést kíván a kórus tagjainak. Bányai Jenő testvér most mégsem ezt teszi. Sőt, fokozottabb munkára hívja az énekeseket. Hisz, ha minden a tervek szerint valósul meg, akkor a Központi Énekar nyarat nagyon is nagy erőfeszítés köti le: a kórus hangszerezésének munkája. E munka kézzelfogható eredményét sok hívó család várja már. Kívánjunk hát a jó pihenés helyett jó munkát, hogy sok hívó családban zengjen a Központi Énekar által is az Isten szent nevét magasztaló ének!

Szűcs József